

'DURACELL, MRS. TANAKA SAID'

FERDINANDO FREGA

DURACELL, MONDTA TANAKA ASSZONY

A japán halál

The Art of Attraction · 12

Aznap a milánói központban voltam. El kellett magyaráznom a marketingeseknek, hogyan lehet egy terméket pusztán úgy eladni, hogy megszagoltatjuk az emberekkel – erre még soha senki nem gondolt.

Testápolási termékeket árultunk, és soha semmiféle kapcsolatunk nem volt az élelmiszerekkel. De ami logikusnak tűnt, a valóságban egy másik dimenzióval találkozott, ahol a fantázia egybekelt a noirral, és egyszerre csak igazsággá vált.

Az ötlet az volt, hogy ha megkérünk egy vevőt, szagolja meg egy termék tálcáját, azt mondja majd, hogy semmit sem érez, csak préselt kartont. Én pedig leszek az, aki megmondja neki, hogy pusztán a márka mögött nem érzi a siker illatát.

Ahahahahahahahah.

De ne vesszünk el a háttérben. Nem erről szól a történet.

Épp visszaértem a hot dogomtól, amikor rögtön a portásfülkénél, a kijáratnál, a CEO-mba botlottam, aki épp indulni készült. Odahívott, és azt mondta: „Frega, jöjjön velem. Hagyja abba a játszadozást a marketingesekkel, ők sosem fogják megérteni, amíg nem látják magát dolgozni a terepen. Jöjjön, megyünk a repülőtérrre, hogy találkozzunk egy Gillette-kollégával, Japán új CEO-jával, TANAKA asszonnyal.

„Meglátja, kellemes asszony, és szereti a calabriaiakat. Régen volt egy barátja a maga vidékéről; ezt a legutóbbi igazgatósági ülésünkön mondta nekem Bostonban.”

„De Dottore, én nem beszélek japánul, soha nem volt barátnőm azokon a tájakon, nem tudnám, hogyan viselkedjem vagy mit mondjak. Soha nem jártam ott.”

„Ugyan, szálljon be az autóba, maga vezet. Megyünk a Milano Malpensára, útközben elmagyarázom. Megmondatom a titkárnőmmel mindenkinek, aki keresi, hogy kiküldetésen van velem.”

Körülbelül ötven perc út állt előttünk, és személyes kérdéseket kezdett feltenni: a család, a gyerekek, hírek apámról, akit jól ismert. Munkáról egy szót sem. Csak a repülőtér előtti utolsó tíz percben adott néhány technikai részletet arról, ki érkezik.

Tanaka asszony nemrég gyászt szenvedett el, meghalt az apja, és ez jó alkalom volt, hogy kifejezzük részvétünket. A sorok között kiderült, hogy a Duracell globális igazgatóságából jött, és csak néhány negyedévvel korábban kapta meg ezt a friss kinevezést a Gillette-nél. De semmi gyanú arról, mi rejlik mögötte, legalábbis az én szélességi fokaimon nem.

Láttam megérkezni: közepes termet, elegáns, mosolygós. A CEO-m melegen üdvözölte a szokásos két puszival. Nekem nem volt ilyen bizalmas viszonyom vele, csak kezét csókoltam neki, és ő elmosolyodott.

Előbb a mosdót kérte, aztán hogy üljünk le a bár egyik kis asztalához, igyunk valamit, és váltsunk néhány szót.

Rövidesen visszajött, frissen és még illatosabban, mint korábban, a CEO-m pedig hozzá fordult, hogy kifejezze részvétét. Ő így felelt:

„A halál az egész világon ugyanaz, de azoknak a filozófiája, akik a halálra néznek, és az élet történetét mesélik, egy keleti nép számára nagyon messze van a nyugatitól.” Mire gondolt?

„Önök sírnak, amikor emlékeznek rá. Mi mosolygunk, amikor elmeséljük a történetét, mert abban él tovább, amit tett, nem csak abban, ami volt.”

Új gondolat volt, és egyben nehéz is. Nem veszítettem el a talajt a lábam alól, de nehezen emésztettem meg.

Aztán felém fordult, és tökéletes calabriai dialektusban azt mondta: „Capisci sti.”

Ahahahahahahahah.

Ők ketten körülbelül tíz percig maradtak együtt, magánbeszélgetésben, én pedig folyton a szavain gondolkodtam. Visszafelé menet, ahogy elhaladt mellettem, elköszönt és elindult, és ahogy távozott, utána szóltam, kiabálva:

„Tanaka asszony, capiscia aaaa.”

Elmosolyodott, és elsétált.

Újabb ötven perc az autóban, hogy visszaérjünk a központba. A CEO hallgatott, nem szólt semmit, én pedig kérdések nélkül vezettem, amíg egy ponton azt nem mondta nekem:

„A japán kolléganő azt mondta, maga kellemes ember, de óvatosnak kell lenni magával.” Miért?

„Azt mondta, a magafajta emberek nem dolgoznak cégeknek, és nem is vezetik őket.” És mit csinálnak?

Elmosolyodott, és azt felelte: „Capisci sti.”

Ferdinando